

Plus Interview

The Happy Hooker Xaviera Hollander: 'Ik kan heel sterk verlangen naar de dood'

De jonge Xaviera Hollander vertrok uit Amsterdam, belandde in New York en kreeg een carrière als The Happy Hooker. Al dertig jaar is ze terug in Amsterdam, tegenwoordig runt ze een B&B en kijkt ze uit naar het einde. 'Mijn volgende act wordt zelfmoord, denk ik.'

Robert Vuijsje 10 juni 2023, 03:00

Xaviera Hollander BEELD ERIK SMITS

De gasten in de **B&B** van Xaviera Hollander zijn net de deur uit. Hun auto's staan nog geparkeerd op de oprit van het vrijstaande huis in Amsterdam-Zuid. "Die zijn naar Vermeer, of een andere tentoonstelling, je moet maanden van tevoren reserveren."

Zelf gaat Hollander nog zelden de deur uit. Wel verkoopt ze de B&B-gasten graag wat exemplaren van haar boeken over de Happy Hooker. In de jaren zeventig werd Hollander, die toen in New York woonde, wereldberoemd door haar bestseller *The Happy Hooker*. Nu wordt ze 80, op 15 juni. “Een mooi rond getal, *Ich habe es geschafft*, ik heb het gehaald. Op weg naar het einde, dat is de volgende stap. Ik ben altijd gefascineerd geweest door de dood.”

Waarom is dat?

“Door de oorlog waarschijnlijk. Oorlogsslachtoffers kunnen twee kanten op, hoorde ik van de psychiater die me jarenlang heeft behandeld voor mijn angstsyndromen. Totale depressie met drugs en alcohol en alles. Of het gaat de andere kant op. Ik voelde me, na mijn behandelingen, altijd de *queen of the road*, ik hoorde bij de winnaars.”

De eerste jaren van haar leven bracht Hollander door in Jappenkampen in Indonesië. Haar vader was een Nederlands-Joods-Indische man die voor de Tweede Wereldoorlog al in Indonesië woonde. In 1941 ontmoette hij haar moeder tijdens een kort bezoek aan Amsterdam.

“Mijn moeder was een Duitse mannequin die voor Max Heymans een modeshow liep op het Leidseplein, in het gebouw waar nu Apple zit. In het Duits zei mijn vader tegen haar: jij wordt mijn vrouw. Ze antwoordde hautain dat hij niet zo tegen haar mocht praten, ze hadden niet bij elkaar in de klas gezeten. Drie weken later waren ze getrouwd.”

Een Joodse man en een Duitse vrouw, hoe was dat in 1941?

“Mijn vader was niet zo religieus. En hij sprak niet zoveel. Praten deed hij liever met Simon Vestdijk, zijn beste vriend. Mijn moeder was de *storyteller*. Ik weet niet of het in die tijd een thema voor ze was, die combinatie van Duits en Joods. Misschien zijn ze daarom naar Indonesië gegaan.”

“De ouders van mijn vader waren niet blij dat hij een Duitse vrouw had, dat weet ik wel. Mijn moeder hield van Joodse mannen, ik heb er later nog een ontmoet met wie ze een affaire had.”

Waarom verhuisden jullie naar Amsterdam?

“Dat weet ik niet, ik was 4. Ik herinner me nog dat ik iedere keer vreselijke buikpijn kreeg als we langs Huize Lydia kwamen, op het Roelof Hartplein. Later begreep ik dat ik daar van de trap was gevallen, toen het Rode Kruis in dat gebouw alle mensen uit Indonesië samenbracht. In Indonesië had ik nog nooit op een trap gelopen.”

“Eerst zat ik op het Barlaeus, ik had een goede opvoeding gekregen en ik was slim. Mijn vader had een zoon gewild die Francois Xavier moest heten. Ik was een meisje, maar ik moest laten zien dat ik in alles de beste was, ik wilde de jongen zijn die mijn vader had gewild. Alleen kreeg ik op het Barlaeus het meeste op mijn donder van alle kinderen, ik was een drukke wildebras. Na drie jaar bleef ik zitten en ging ik naar de Christelijke HBS, in de Gerrit van der Veenstraat.”

Waarom ging je weg uit Amsterdam?

“Ik was 19 en mijn vader kreeg de ene beroerte na de andere. Mijn moeder verzorgde hem, toen zag zijn familie pas dat ze een liefhebbende echtgenote was. Inmiddels woonden ze in de Burgemeester Röellstraat, in Nieuw-West, een vreselijk saaie buurt. Mijn vader was arts en psychiater en had zich kapot gewerkt, het geld was op. Ik liet ze daar achter, ik kon het niet aan, al die beroertes. We waren straatarm, ik vond het zo triest.”

“Mijn vader bleek nog een dochter te hebben, hij was getrouwd geweest met een Russische ballerina. Ik wist niet dat ik een zus had. Ze woonde in Zuid-Afrika en had mijn vader gevonden via het Rode Kruis, ze was zwanger en wilde dat hij een abortus zou uitvoeren. Dat deed hij natuurlijk niet, mijn vader ging niet zijn eigen kleinkind aborteren. Ik ging naar haar toe in Zuid-Afrika. Daar werd ik verliefd op een Amerikaanse econoom. Hij wilde om mijn hand vragen en is hier nog bij mijn ouders gekomen.”

“We woonden in New York, in een prachtig penthouse, maar hij was zo gierig als de pest. Daarom ging ik zelf werken, als secretaresse voor de Nederlandse consul. Ik was gek op mannen. Toen ik jong was, wilde ik oudere mannen, Joodse intellectuelen, ik zocht een slimme

geen competitie. Tot ik een buitenbaarmoederlijke zwangerschap kreeg, alles werd weggehaald en ik geen kinderen meer kon krijgen. Daarna wilde ik alleen maar jonge mannen, die mijn zoon hadden kunnen zijn.”

Om een lang verhaal samen te vatten, in New York zat Hollander in een bar naast een mooie vrouw die tegen haar zei: “*Honey, do you know you’re sitting on a goldmine? What you give away for an orange juice, I get paid for.*” Ze werd de best betaalde callgirl van Manhattan en nam later het adresboek over van een bordeel. Het werd de inspiratie voor de boeken over The Happy Hooker.

Was je ook echt happy?

“*I had a damn good time*, ik was een seksmaniak. Als een van de weinige callgirls kwam ik regelmatig klaar met mijn klanten.”

Waarom koos je voor de artiestennaam Xaviera Hollander?

“Mijn vader heette De Vries, dat is zo saai. Ik werd beroemd en ik kwam uit Holland, dus het moest Hollander zijn. The Happy Hooker, die naam werd bedacht door Robin Moore, de schrijver van het boek *The French Connection*. Ik vond het een slechte titel. Hookers, dat zijn straathoeren, ik was een callgirl.”

Wat zou er nu met dat boek gebeuren?

“In die tijd was het schokkend en revolutionair. Nu gaan we door de zogenaamde MeToo-periode, kennelijk mag je niemand meer met een pink aanraken.”

Waarom kwam je terug naar Amsterdam?

“Dat was dertig jaar geleden. Het is wel gezellig hier, misschien miste ik het, omdat ik in Amsterdam ben opgegroeid.”

Waarom begon je een B&B?

“Ik zag een advertentie voor mensen die in Zuid een kamer beschikbaar hadden, zo begon het. Eerst had ik een huurder die maar 500 euro per maand betaalde.”

“Een beetje bekakt, bedek je *schmerz* met je nerts, vooral rond de Beethovenstraat. Ik kan niet meer goed tegen het lawaai, die luidruchtige feestjes. ’s Nachts hoor ik regelmatig sirenes, ik ben een *insomniac*. Overal wordt er ingebroken en worden er ruiten ingegooid. Maar ik heb heel goede vrienden in Amsterdam, leerzame vrienden.”

Hoe is het om 80 te worden?

“*Growing old is not for sissies*, Bette Davis zei het al. Mijn volgende act wordt zelfmoord, denk ik.”

Waarom zeg je dat?

“In de familie zit veel zelfmoord. Een neefje, een Israëliische jongen, is van zes verdiepingen gesprongen, maar hij deed het met zijn voeten naar beneden, hij is nu voor de helft verlamd. Zelf heb ik het al acht keer geprobeerd, maar ik faalde steeds.”

Waarom nu nog een keer?

“Ik heb pijn in mijn rug en rechterbeen, mijn ogen worden niet beter – ik ben niet zo gezond meer. De geest werkt nog, het lichaam wat minder. Je kunt alles laten liften, dat heb ik nooit gedaan, behalve mijn zware Joodse oogleden toen ik jonger was. Ik kan heel sterk verlangen naar de dood. Rust, stilte. Ik denk ook niet dat er daarna nog iets is.”

“Ik wil niet afhankelijk zijn van iemand. Laatst heb ik vier ribben gekneusd, ik lag wekenlang in bed. Je ziet ook dat mensen dement worden, die gaan gekke dingen doen. Dat wil ik niet. Ik wil worden herinnerd als een vrolijke, geestige vrouw die vijf talen spreekt en mooie verhalen kon vertellen, maar ook luisteren. En als een vrouw die nu niet meer zoveel seks hoeft te hebben. Ik heb alleen nog drie boeken die ik op de markt wil brengen, de zogenaamde Wall Talk-serie, dat moet eerst gebeuren.”

Denk je aan zelfmoord of maak je je zorgen om iemand? Praten over zelfmoord helpt en kan anoniem via de chat op www.113.nl of telefonisch op 113 of 0800-0113.

Xaviera Hollander, geboren als Xaviera de Vries (Soerabaja, Indonesië, 1943), werd wereldberoemd als The Happy Hooker. Nu heeft ze een B&B in Amsterdam-Zuid: Xaviera's Happy House. BEELD ERIK SMITS

De stad van... Xaviera Hollander

Echt Amsterdams

“Als ik iets humoristisch lees of hoor. De leuke Amsterdamse humor, die mis ik nu vaak.”

Accent

“Accentloos, denk ik. ABN. Ik spreek vijf talen en kan natuurlijk ook plat Amsterdams praten.”

Havermelk

“Dat zegt me niets. O ja, je bedoelt dat iedereen nu veganistisch eet? Vreselijk.”

Huur of koop

“Koop, ik heb dit huis gekocht.”

Import

“Iedereen die zich aanpast kan Amsterdammer worden.”

Amsterdammers klagen graag over de snel veranderende stad, maar willen hier toch blijven wonen. Hoe werkt dat, vraagt schrijver Robert Vuijsje (*Alleen maar nette mensen, Salomons oordeel*) zich af in een wekelijkse interviewserie met bekende en minder bekende Amsterdammers. [Lees hier alle afleveringen terug.](#)

Lees ook